

1112. szám.

1879. Deczemb. 7.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárunknál. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

A PRINCIPÁLIS KUTYÁJA.

(Senky Pál történeteiből.)

MIHELYEST principális valaki, mingyárt kutyája is van. Az enyimé, Borotvás ügyvédé, én voltam. Kezdetben tulajdonképen egy igazi kutyát, egy májfoltos hamvas vizslát tartottam annak, de később észrevettem tévedésemet. És bizonyosan ott is hagytam volna a principálist nyomban, amint fölismertem mivoltomat, ha a hasonlíthatlan Fáni kisasszonynak, a principális kisasszonynak, a szemei el nem felejtetik velem mivoltomat.

Ezek ejtettek kétségbe már hivatalba iktatásom legelső napján, s ezek mentettek meg egyuttal ugyanakkor a kétségbeeséstől.

A principálisnak valami sürgős diktálni valója volt. Hogy neki ne kelljen e miatt hozzá kijönni az én szobámba, őhozzá hoztak be a számomra egy csipkeszegélyes fehér patyollal leterített kís asztalt, Fáni kisasszony szobájából. Ezen az ártatlanságon kellett nekem megírnom sebtén amit a principális lelkenedezve a tollamba mondott: végrehajtási kérészetet valami szegény ördög épen most kipuha-

tolt 35 forintnyi havi fizetésének lefoglalása, továbbá ingó bingó holmijának birói összeírása, beclése és szoros zár alá való áthelyezése iránt.

Hamarjában készen lettem vele mindahárom példányban.

A principális, mialatt az utolsó példányt másoltam az előbbiekről, föl s alá járt, javítgatva tollával valami irományban, melyet arra mentében az én porzótartómmal porzott be, hanem elég könnyelműen nem ügyelvén rá, hogy oda tegye ám megint vissza azt a porzótartót, ahonnét fölvette! Azután visszaült a maga asztalához.

Én az utolsó punktumom megtétele után avval a vidám önelégültséggel, amelyre az ember valamely dolgának jókor és kedvére való elvégeztével rendszerint hangolódni szokott, s mely szinte önkéntelen halk füttyörészésig is viszi az ember jókedvét ha maga van, kapok a porzótartó után, és nem sejtve természetesen hogy az ördög eltetette azt az előbbeni

helyéről a princípálissal, bizonyos jóízű kezlegyintéssel végig öntöm a csinosan megírt harmadik példányt a tintatartóval. No, Mózsés, aki egész egy népet át tudtál vinni száraz lábbal a Vörös tengeren, vigy át most engem egymagammat ezen a feketén!

A tinta szétáradt az egész papiroson, hanem megállva rajta, nem áradt ki a szélein. Jó sűrű tinta volt. Űgyesen, vissza lehet önteni a kalamárisba. Pillantottam egyet a princípális felé — még nem vette észre a tengeri szerencsétlenséget. A papiros szélét kétoldalt összefogtam, hogy a széles tengerből Duna lett, s föl-emelve vittem a kalamáris felé, jól vigyázva, hogy hamarabb le ne csurogjon, mintsem a kalamárisig érek vele. Nem is csurgott ezen a végén, amelyiket lestem, hanem a másikon már javában folyt (ekkor már a princípális is odanézett) előbb le a papirosokra, innét a csipkeszegélyes fehér patyolat terítőre, innét le a szőnyegre, ezen azonban, egy behimzett sárga tulipánnak a közepében megállt. Jó sűrű tinta volt.

A princípális eliszonyodott. Csöngetett.

Bejött a szobaleány. — Meglátván amit az életében bizonytalansággal sohasem remélt láthatni, összezsapta a kezét, és kiment.

Behozta Fáni kisasszonyt. Utána bejött a csodára a szakácsné is, pedig ezt már csakugyan senki sem hitta.

Én úgy éreztem magamat, mintha én követtem volna el a közelebbi titokteljes váci uti rablógyilkosságot, ami akkor pedig még meg sem történt. Alig bírtam elviselni a most jobbról-balról fülem hallatára megindult tanakodást. Mivel kellene segíteni a fehér patyolat terítőn, a tulipános szőnyegen, a viaszkos padlaton. Hideg víz? Citromos víz? Szappanos víz? Ecetes víz? Amint kimondta valamelyiket valaki, nekem úgy tetszett mintha csak engem öntene avval végig.

Természetesen a hasonlíthatlan Fáni kisasszony tekintete előtt érzem magamat kiváltképpen megsemmisülve, s megvallom, hogy az az egy pár »Ó kérem!« amit véget nem érő bocsánatkéréseimre a kisasszony elzengett, nem sok ielket vert belém.

Vége is a princípálisom jött a segítségemre. A szeméből olvastam, hogy szeretne a pokolba kergetni, hanem eszébe jutott az elrontott harmadik példány. Ha sietek, még idejében készen lehetek vele. Irjam meg a magam szobájában, ahol idejében készen is lettem vele: az a szegény ördög csakugyan szerencsésen tönkre lett téve.

Hogy ama fekete tett elkövetése után, melynek eltörülhetlen emlékezete sötét foltként tapadt a lelkiismeretemre, a princípálistól meg nem szöktem, semmi egyébből a világon, mint a hasonlíthatlan Fáni kisasszony szemének hatalmából lehet azt csak megmagyarázni. Nem mondhatom, hogy — kiváltképpen ama gyilkos-emlékü nap óta — valami marasztalólag néztek volna azok rám, hanem épen az bizonyította fölöttem való hatalmukat, hogy minden marasztalási szándék nélkül is marasztottak. Hallatlan erőfeszítéseket tettem a szeretetreméltóság mindenféle módozataiban, de azért nem láttak azok engem másképp mint folyton fekete színben. Hiába lestem a pillantásukból napról napra, hogy kezdjek lassanként legalább szürkévé változni előttük.

Kerülőnek fordulva tehát, iparkodtam a princípálisnak megtetszeni. Rászántam magamat, hogy szolgáljak nála mint Jákob szőigált Rákhelért. Borotválók a műhelyében hét esztendeig.

A princípális mód nélkül szeszélyes volt, mint a természet törvényeinél fogva minden princípális.

Megtudtam, hogy szeret vadászni jární. Énelőttem is mondta egyszer, mennyire szeretne egy jól kitanult vizslát. Épen kapóra jött hát néhány napra rá egy barátom abbéli ajánlata, hogy elutazván, nekem adja gyönyörű vizsláját ha kell.

Szaladok a jó hírrel a princípálishoz. Azt mondta hogy most nincs kedve vizslát tartani.

Barátomnak megmondtam, hogy nem kell a vizslája, én nem tudnék mit csinálni vele.

Egypár nap múlva a törvényszékhez menve a princípálissal, meglátom előttünk az utca tulsó oldalán barátomat elsietni a vizslával.

A principális elbájlva bámult a kutya után. No már ilyen vizslát aztán szeretne, mondta. Milyen gyönyörű egy állat! Jaj ha az övé lehetne! — Mikor aztán megmondtam, hogy épen evvel kínálom, egészen odalett. Oh, ha ezt tudta volna! Ezt már igazán nagy köszönettel fogadta volna. És még most is köszönettel veendi, ha még nem késő. Az égre ne szalaszszam el ha még lehetséges.

Mingyárt délután futottam barátomhoz. Hanem csak másnap kaptam otthon. Evvel fogadtott:

— Hja, barátom, mármost nem ajándékozhatom neked Prudens. Hacsak úgy meg nem veszed. Utiköltségre kell az ára.

— Hogy adod?

— Neked odadom 40 forintért. Annyi pénz nincs is a világon.

— Mikor kell az a pénz?

— Holnaputánig várhatok.

— Akkorra lesz.

— Bizonyosan?

— A föld fenekéből is.

Hogyne lenne! A hasonlíthatlan Fáni kisasszonyért!

— Tehát mármost az enyim Prudens?

— Elviheted.

Siettem Prudenssel a principálishoz. De nem siethettem úgy ahogyan szerettem volna. Prudens minduntalan visszafutott. Hát azután a zsebkendőmön vezettem. Vérmes számításokkal méregetve magamban utközben, hogy vajon mekkora darabot nyalhat le Prudens abból a fekete foltból, amelyet a hátamon viselek. Az igazat megvallva, a hasonlíthatlan Fáni kisasszonynak a szemei, amint látkörükben Prudenssel megjelentem, nem sok kecsgetőt fejeztek ki e részben.

— Szép, szép, mondta lágymelegen a principális, igazán nagyon szép, tartsa hát csak magánál egy darabig, barátom, amíg intézkedem felőle.

Tagadhatlan hogy én diadalteljesebb fogadtatásra számítottam, de azért nem lettem lehűtvé így sem, sőt inkább kellemesnek is nevezhető érzettel töltött el annak elgondolása, hogy a hasonlíthatlan Fáni kisasszony papájá-

nak a vizslája legalább ideiglenesen nálam fog tartózkodni.

Prudens már egypár nap óta tartózkodott nálam, s ennek elgondolása lassankint kezdett kevésbé kellemetes érzésekkel eltölteni. Igen jó étvágygyal evett, s minthogy principálisom egy hét eltelte után sem látszott elvitetésére gondolni, rendes kosztot fogadtam a számára, mit mindennap oda hoztak neki mint valami urnak. Idejében megfizettem érte a 40 forintot is, természetesen ha csak egyetlenegy csapással agyon nem akartam ütni eddig szerzett összes gavalléri érdemeimet, a világért sem volt szabad sejtetnem a principálisékkal, hogy menyynyire megfájult bele a derekam.

Prudens ezenkívül még más különféle módon kezdett terhemre válni, minek következtében túltéve magamat még ama körülményen is, hogy a hasonlíthatlan Fáni kisasszony papájának a vizslája, egypár hét múlva lelkemből meguntam a társaságát.

A principális pedig egyetlen legcsekélyebb fülbillentéssel sem árult el aféle szándéklatokat, hogy egyhamar magához akarná fogadni.

Ha ilyesmit provokálandó, egyszermásszor szóba hoztam előtte Prudens, hogy milyen pompásan néz ki Prudens, és a többi, ennyit szokott mondani rendesen:

— Derék. Nagyon derék. Milyen nagyon derék lesz majd, ha egyszer kedvem lesz vele vadászni menni.

Én meg nem győztem már várni, hogy mikor jó hát egyszer kedve vadászni menni Prudenssel. Milyen derék lenne akkor csakugyan, ha azután meg sem válna tőle többet. Vagy ha akár agyon lőné is. Bántam volna is én, miután egy lépéssel sem segített közelebb hozzákötött reményeim valósulásához: a hasonlíthatlan Fáni kisasszony szemeiben még mindig nem voltam egyéb afrikai szerezcsennél.

Mikorra az előfizetett kosztot leette, torkig voltam a társaságával, együtt fogadtam a számára kosztot és szállást egy házmesternél, ki más kosztosokat is tartott. Lelkére kötöttem a házmesternek, hogy úgy vigyázzon rá mint a szemevilágára, mert drága kutya.

Prudensnek gyöngy élete volt a házmester-nél, már majdnem három hónapot töltött ott.

Hanem ellenben igazán kutyának való egy állapot volt, hogy én, ámbátor nekem nem is volt a kutyám, ennyit álljak ki vele, míg a princípálisomnak, akinek a kutyája tulajdonképen volt, kutya baja sem volt miatta.

De hát mi a lobogósnak tartom is én ezt a Prudens-t. A hasonlíthatlan Fáni kisasszonyhoz nem vitt közelebb; a princípális nem megy vele vadászni — mi a lobogósnak kell nekem költekezniem érte?

Ugy távolról tapogatózva indítványoztam a princípálisnak, hogy jó volna talán eladni, s ráfogtam hogy épen akadna rá egy jó vevő.

— Mit? Prudens-t? Eladni? Azt a ritka vizslát? ámult-bámult a princípális. No csak a kellene! Prudens nem eladó, Prudens nem olyan kutya hogy megadhassa valaki az árát. Viselje jól gondját, barátom.

Viseljem jól gondját? Mondtam magamban elkeseredetten. De nem viselem biz én!

Eladatnom nem sikerült, hát majd gondolkok vele rövidebb, de messzebb vivő utat. Hiszen kutyával is megtörténhetik kivételesen, hogy egyszer csak egy reggelre nem ébred föl.

Volt egy patikáros segéd jóbarátom az »Aprószentek«
gyógyszertárában. Futottam hozzá rögtön.

Nagyon sürgős kéréssel jövök hozzá, mondtam neki, s baráti bizalommal kértem, hogy adna nekem valamit, én nem tudom mit, de ő tudja már mit értek, annyit amennyi egy nagyobb fajta kutyának — *elég!*

— Barátom, mondá vállamra téve a kezét, és megilletődve nézve a szemembe. A szemedből olvasom, hogy kinek kell az a valami. Én nem adok.

Valóban annyira magamon kívül voltam a fölindulástól, hogy azt olvashatta ki a tekintetemből amit kiolvasott.

Evvel a pompás tervvel is fölsültem hát.

Megszöktessem Prudens-t? Lehetetlen. Az a házmester úgy őrizte mint a szeme világát. Amint a lelkére kötöttem. Mert már neki is háromhavi koszt- és kvártélypénzzel tartoztam Prudensért, s amint hazamentem, épen abban a járatban volt nálam, hogy a princípálishoz fordul, ha hamarjában meg nem fizetem.

A házmester komoly férfiú volt, tudtam hogy nem tréfál. No majd egypár nap mulva kielégitem. Ezt ígértem neki.

De már fülíg kevert adósságba Prudens, minden hitelem ki volt merítve.

Sok-sok terézvárosi girbe-gurba kis utca keresztülkaszul-járása után végre akadtam egy könnyörtülő szamaritánusra, aki hajlandó volt pénzügyi műveletbe bocsátkozni velem.

Kézpénzt ugyan nem adhat, ugymond, hanem adhat árucikket, amit készpénzzé tehetek.

Az is jó.

— Mi az az árucikk?

100 darab vörös paraplé, amit egy megbukott paraplégyár csödtömégének az árverésén vett. Darabját nem számítja többre csak 3 torintba.

Adjak érte egy 300 forintos váltót.

— Miféle vörös paraplé?

— No, tetszik tudni, olyan gyönyörtű vörös paraplé!

— Tudom már. Amilyent ezelőtt huszonöt esztendővel is csak a kofák kezében lehetett már látni, most meg már azokéban sem. Hogy teszem én azt pénzzé!

— Ha talán jobban tetszenék az uraságnak, van még egy másik árucikkem is. Akár azt is választhatja, nem bánom.

— Hát az mi?

— 900 darab hamvévő. Ez is ugyanolyan uton került kőzzám. Ez is 300 forint.

— Hamvévő? A néhai mártott gyertya idejéből? Hiszen ezt a szerszámot a mai nemzedék meg már épenséggel nem is ismeri.

— Válassza hát az uraság a paraplét ha ahhoz van kedve.

Csakugyan a 100 vörös paraplét választottam, s miután a lakásomra vitettem, utána láttam, hogy vevőt szerezzek a számára, egyet mindenfelé magammal hordván belőlük mutatónak. Hanem jól becsavargatva nagypapírosba.

Már harmadnap óta bontogattam ki azt a papiroost uton-utfélen hiába.

Prudens ezalatt csak élte világát.

A házmester nappalra külön sétahelyet rekesztett el neki az udvar egyik szögletében,

hova a házbeli czukrász-műhelynek egy nagy ablaka szolgált.

Prudens a legutóbbi napon tett ebédutáni sétája közben észrevette, hogy azon az ablakon belül friss hólyaggal leköttözött befőttes üvegek vannak egy állványon.

Ellen nem állhatva a friss hólyagillatnak, fölkapaszkodott az ablakba, s az egész állványt a czukrászműhelybe döntötte a rajta volt 88 darab ribizli lekváros üveggel, ami 88 millió darabra törött.

A czukrász 88 forint kártérítést követelt. Ha meg nem fizetem, avval fenyegetőzött, hogy elmegy a principálisomhoz, s lehuzatja velem a fizetésemből.

Megfizetem, megfizetem, csak oda ne menjen!

Csak el is képzelni, hogy a hasonlíthatlan Fáni kisasszonynak a szeméi azon a rajtam száradt másik színen kívül most meg még ennyire beribizlizve is lássanak.

A czukrász rögtön fizetést követelt, különben megy a principálisomhoz, s majd lefőst ott engem.

Tudtam hogy ribizlivel. — Főljajánlottam neki a 100 darab vörös paraplémat.

Gyakorlati férfi volt, megfontolta a dolgot, fölfogta annak nagyon kétséges voltát, hogy lehet-e bizonyos pénzbeli eredménye a principálisnál való látogatásának — elfogadta a vásárt. A 88 frtnyi kártérítés fejében elfogadta az én 300 forint áru vörös paraplémat (tekintve hogy nekem semmit sem akartak érte adni, brilliáns vásárt csináltam!) avval a kötelezettséggel, hogy a házmester háromhavi tartási követelését is kielégíti.

Isszonyu lelkiállapotban indultam hazafelé.

Prudens mellett elmenve egy jóízűt huztam hajlós sétapálczámmal a derekára. Prudens meglepetésében átugrotta a kerítést, mely a sétálóhelyét környezte, s éktelen vonítás közt iramodott a kapu felé.

Mondtam a házmesternek, legyen rá gondja hogy haza kerüljön.

Lakásomon principálisomnak azt az izenetét találtam, hogy holnap hajnalban Prudens a lakásán legyen, süldő nyulakra megy vele a megyeri határba.

Mentem vissza a házmesterhez, hogy ennek megfelelő utasítást adjak neki.

A házmester akkor ért haza: nem találja Prudens sehol; tovább pedig már nem ér rá utána járni.

A ház előtt egy hordár álldogált, ez ajánkozott hogy fölkeresi. O látta hogy merre futott.

— Hát csak utána, barátom. Öt forintot kap, ha még ma hazakeríti.

A hordár éjféli után egy óraker vert föl, avval a hirrel, hogy megtalálta Prudens a városon kívül, annál a hivatalos egyéniségnél, akinek joga és kötelessége fűzre szedni mindazokat a kutyákat, melyek a főváros utcáin nyakravaló nélkül járnak, s tekintve hogy éppen a veszedelmes kanikulában vagyunk, haladéktalanul elbánni velük. Prudensnek gyönyörű nagy hája volt.

Reggelig nem hunytam le a szememet többet.

Amint pirkadt, a principálisomnál voltam. Már puskásan találtam. Ott volt nála a törvényszéki elnök is, kivel együtt akartak menni nyullesre. Csak Prudens várta még hogy induljanak.

A principális magán kívül lett dühében, amint megtudta tőlem, hogy Prudens nem vehet részt a nyullesben. Könyörület nélkül elcsapott. Még a folyosón is hallottam amint kiabálta egyre: Így viselni gondját az ő kutyájának! Az ő kutyájának!

De ennél sokkal jobban fájt a hasonlíthatlan Fáni kisasszony szintén utánam hallatszós szívrepesztő gúnyos kacagása.

Szédelegve értem a Dunapartra, hol önkéntelenül kaptam a szememhez, majd belevakulva a vörös káprázatba, mely a nagy templomon alul kezdve lefelé jókora szélességben és hosszúságban — a fölkelő nyári nap sugaraitól tiszszerezett elevenségű bibor színben — csillogva-villogva parthosszatt elnyult.

Az én ujdonatuj vörös paraplém, egy-egy hagymás kofát ernyőzve el a pörkölő augusztusi nap elől. Néhol sűrű rakásosan összetömörülve, mint valami eleven nagy máglya-tűz, majd meg szórványosan itt-ott föltünedezve, de rikitó vörös színével mindenütt egyaránt csillogva-villogva, s a forró naptűzben szinte sziporkázva.

A czukrász tudta hol kelljen velük vásárt

utni. Egy huszas nyeresége volt minden darabon.

Én pedig a hasonlíthatlan Fáni kisasszony iránt akkoráig viseltetett gyöngéd érzelmek varázslata alól ama bizonyos szivrepesztő nevetés által szerencsésen megszabadítva, oly érzelmekkel lépdeltem tova a kifizetetlen vörös parapleim árnyékában hűselő egy száz hagymás kofa között, mint valami jótékony

tündér, ki földi halandókat árasztván el adományáival, azok örvendetésében láthatlanul gyönyörködik, s számítgattam magamban a veszteségeket, melyekhez principálisom szélye s önkénye folytán olyan méltatlanul jutottam, s melyekért csak időjártával nyertem el vagy szereztem meg a költői igazságszolgáltatást, mikor magam is principális lettem.

Akkor nekem is lett kutyám.

MEGVIGASZTALÓDÁS.

- Hallja-e kend, Márton!
- Tessék parancsolni tekintetes uram.
- Mikor kerültem én haza az este?
- Hát ma reggel, tekintetes uram.
- Nagyon be lehetem rugva; arra sem emlékezem már, hogy ki vezetett haza.

— Nem vezette biz a tekintetes urat senki is. Egy magában tetszett haza jöni a tekintetes urnak.

— Hála isten. Ugy hát mégsem voltam nagyon berugva.

AKI NEM AKAR A NÖEGYLETBE LÉPNI.

— Te csak nem akarsz velünk tartani, kedvesem! Persze, te itthon ülhetsz a mellett az egy gyerek mellett! De lenne csak neked is hat, mint nekem, tudom megunnád az örökös gyermekstrázsálást otthon te is, s beállnál és eljárna velünk az »angyal szivü delnök kisedpártoló egyletébec mindennap!

AZ OMNIBUSZBAN.

— Engedje meg nagysád, hogy helyet csinalhassak nagysádnak!

— Köszönöm lovagiasságát, uram, ne fáradjon, jó nekem így is.

S P O K.

Kecskemét városházán ékeskedett valamikor ez antik hangzású négy betű:

S. P. Q. K.

Az az o' betű tulajdonképen q lett volna s mind a négy betű együtt azt volt hivatalva tudatni mindenekkel, hogy e díszes épületet: »senatus, populus-que Kecskemétiensis« emelte; a kecskeméti kőfaragó azonban olyan rosszul csinálta meg a Q-nak a farkát, hogy azt az idő mielőbb elmosta, s bizony uton útfélen úgy olvassagta azt a kecskeméti civis, hogy »Spok.«

Mi lehet az a spok! Azt tudja már a civis, hogy sok pénzbe került ez a ház; meg nincs is úgy építve a hogy kéne; valami bolond német

gusztusra csinálták biz azt; még csak a gölya sem talál rajta helyet a fészéknek; de mind evvel meg tudna békülni a kecskeméti pógár; csak legalább azt tudná, hogy mi a fránya madár nyelven van és mit tesz az a spok?

Nem is állja tovább a gyötrő kétséget s megkérdi attól az urtól, akit úgy szeretnek oda lenni, s aki oly barátságos mindenki iránt.

»Magyarul van az irva komám, — felel K. M. a kérdezt (aki később a város főispánja lett, s most is annak szeretik a kecskemétiét) — s azt jelenti, hogy:

»Saját Pénzén Okul Kecskemét.«

A budapesti kecskeméti ház van hivatalva tanusítani, hogy csakugyan okult-e.

AZ ÚJ SZOLGÁLÓ.

— No, tudod-e mi e, Trézsi?

— Igenis tudom. A nagyságos ur kitömvé.

A MEGFEJTHETETLEN DOLOG.

— Iczik szomszéd, hallja kend, kutya van ám a kertben!

— Ne tessék tréfálni a tekintetes urnak, kérem alázatosan! Hiszen tetszik tudni, hogy nagyon félek én a kutyától! Aztán miféle kutya lenne az, kérem alázatosan?

— Mondhatom, elég harapós! Ezek az emberséges emberek avval vádolják kendet, hogy kend hamisan kártyázott velük.

— Én, kérem alázatosan? Én kártyáztam volna hamisan, én? A már nem lehet! Tessék elhinni, ha én mondom, hogy a nem lehet. Egy szó sem igaz belőle.

— De igaz biz a, mert láttuk!

— Tessék elhinni a tekintetes urnak ha én mondom, hogy nem igaz!

— Azt állítják ezek az emberséges emberek, hogy két vörös 8-as volt abban a kártyában, amivel kend játszott velük.

— No az az egy igaz. De tehetek-e én arról, kérem alázatosan, ha a kártya fabrikans olyan kártyát csinált, amelyikben két vörös 8-as van? Lehet-e ezért másvalaki is felelős a kártyafabrikanson kívül? Ezt már csak akárki is fölfoghatja, kérem alázatosan!

— De továbbá még azt is bizonyítják ám ezek az emberséges emberek, hogy mikor kend a ferbliben magának osztott két kártyát, amelyre kóstáltatott, és fölmutatta, az két disznó volt; és mégis mikor a hozzá vett másik két kártyával újra fölmutatta azokat, a fölvetett 4 kártya közt 3 király volt, disznó pedig csak egy, — hova lett az a másik disznó? Hát ezt hogyan magyarázza meg kend?

— No már kérem alázatosan, hogy ez mi-képen történhetett, ez az egy csakugyan magam előtt is megfejthetetlen, tessék elhinni, teljességgel megfejthetetlen!

KÁNIKULÁBAN.

Megjegyzendő hogy csak a pápista atyafiaknak van szentegyházuk a faluban.

Vasárnap délután.

— Hát csak a kocsmá felé, szomszéd uram?

— Hát hová menjen egyébhá az ember? Könnyü keeteknek, pápistáknak! Keeteknek ott van a szép szentegyházuk, de mi kálvinisták hová az uram-bocsába menjünk ebben a bolond melegben máshá mint a kocsmába hűselni!

MI TÖRTÉNIK MÁRMOST A CSIBÉVEL?

»Egész bizvást mondhatom kendnek, Hanesz, nincs mit aggódnunk, mondja az orvos. Mondhatom, nincs mit aggódnunk. Hanzi szemlátomást javul, a sebek mind hegedőben vannak a fején, s maga az egész Hanzi gyerek, szemlátomást üdü-

lőben. Ha valamit enni kívánna, bátran adhat kend neki enni is. Meggyógyul nemsokára.«

Tudniillik Hanzival balul ütött ki a budakeszi bucsu, amennyiben hét helyen beütötték a fejét furkós bottal. Annak a hét nyílásnak a befoltozása végett jár már két hete oda az orvos ur a házhoz.

»Hallottad, Hanzi fiam, mit mondott az orvos ur? szólt az öreg Hanesz, mikor az orvos elment. Azt mondta, hogy meggyógyulsz. No, csakhogy meggyógyulsz hát. Azt nagyon jól teszed, sok a dolog ottkүн. Azt is mondta az orvos ur, hogy ha valamit enni szeretnél, hát ehetel is.«

»Igaz biz az, apám, magam is úgy érzem, mintha jobban lennék már, aztán meg csakugyan szeretnék is enni valamit, kiváltképen szeretnék pedig sült csibét enni, hát csak adjon kend, apám, sült csibét.«

»Ejhaj, hallod-e, Hanzi fiam, ritka madár ám épen mostanában az a sült csibe. Hanem ha már annyira bizonyos vagy benne, hogy csakugyan valami sültre fáj a fogad, hát nem bánom, süttök a számodra krumplit.«

»Nem kell nekem a sült krumplic. Nem kell nekem inkább semmi, ha sült csibét nem ad kend.«
Harmadnap megint jó az orvos.

»Hejhaj, Hanesz gazda, rosszul áll Hanzival a dolog, amint látom. Megint nyitva van mind a hét lyuk. Ki is röptül valamelyiken Hanzinak a lelke, bizvást mondhatom. Hát csak adjon kend neki mindent ami a szemének szájának tetszik, mert hogy ugyis vége, a szent igaz.«

»Ne, Hanzi fiam, viszi aztán a csibét a fiának Hanesz, itt a sült csibe amit úgy kívántál, egyél. Az orvos ur is mondta, magam is látom, de meg azt tartom magad is bizonyos lehetsz felőle, hogy épenségesen nagyon kutyául vagy, Hanzi fiam.«

»Hát iszen az orvos nélkül is, meg kend nélkül is jól tudom hogy veszett kutyául vagyok. Alászolgája már nekem. Nem kell énnekem már semmi. Azt a sült csibét pedig kiváltképen elvigye kend előlem a pokolba. Ha tegnapelőtt nem tudta kend adni, amikor kívántam, és amikor

csakugyan jól esett volna, hát most fölfüstölheti kend. Nem kukorékol énbennem sült csibe többet!«

»E már mégis különös historia evvel a sült csibével! Mit csináljak mármost veled? Mármost csakugyan nem csinálhatok egyebet veled, mint hogy magam eszem meg!«

KÁRBA VESZETT ELESÉS.

— Jaj, de ügyetlen az az adjutans!

Atyafiság.

- Hogyan fordulhat ön énhozzám segélyért?
- Hát, kérem, mint szegény rokon . . .
- Rokon? Hogyan vagyunk mi egymással rokonok?
- Azt tartom bizony kérem, hogy kissé távolról, teszem Ádám apánkról . . .
- No hát akkor itt van egy krajczár, menjen el valamennyi rokonához, és ha mindegyiktől kap ennyit, miliomos lesz.

A koporsós-boltban.

Meghalt a hugom, annak szeretnék egy tisztességes koporsót venni.

— Milyen tetszik? Itt van mungyárt egy. Az ára 80 forint.

— Másforma is van?

— Másforma is van: 100—200—400—500 forintos. . .

— Hagyja el, lelkem! Az én hugom nem olyan követelő jellemű.

Multheti számunk azért nem jelenhetett meg rendes időre, mert a hozzá való képek későn érkeztek meg Bécsből.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Stációutca 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.

NYOM. AZ „ATHENAEUM” NYOMD.

(Athénai nyom-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Főmunkatárs

SENKY P. A. L.

Üllői-ut 22. sz.

Magyarországi

JANKO.

HIRDETÉSEK.

16

év gyökeres eredmény minden kétség kívül biztosítja, miszerint a Thedo tanár féle

szakállhagyma

a legjobb és legbiztosabb szer szép szakátnöves elérésére.

Számtalan férfi, sőt a legmagasabb körökből is e szernek köszönik szép szakáluikat.

Ezen szer a szakálnövést hihetetlen gyorsasággal eszközli, ugyanígyra, miszerint sőt 16 éves ifjúnknál is a legrövidebb idő alatt teljes szakált növeszt, — mi ezekre menő bizonyítványok által igazolva van.

Tekintetes ur!

Megvallom önnek, hogy valamint minden ilyen szert, úgy a szakállhagymát is hűhónak tartottam, de esetleg meggyőződtem egy barátomnál ezen szer jelességéről és kérem önt a mellékelt összegért egy csomagot ezen kitűnő szerből küldeni. Maradván tisztelettel

Miechura A. m. p.

Egy csomag ára 2 frt 10 kr.

Kapható **Török József** gyógyszerész urnál, Budapesten, király-utca.

Legforróbb köszönetemet

c-akis az általán ismert és híres **köszvényvászor** használata által szabadultam meg heves fájdalmaitól s gyógyultak meg köszvényes lábaim. — Alulírott tehát minden ily bajokban szenvedőknek ezen **köszvényvászor**at, mely Budapesten **Török József ur** gyógyszerésztárában kapható, használatra legmelegebben ajánlhatja

mély tisztelettel

Stokoly János,
Budapesten, gyepl-utca.

Olcsó ünnepi ajándékok!

DUMAS SÁNDOR érdekesebb regényei

66 kötet 39 frt 60 kr helyett most csak 19 frt 80 kr.

Ugyanaz kötve, 23 félvászonkötésbe (vörös vászonháttal aranyozással) csak 28 forint.

A gyűjtemény tartalma: gróf Monte-Christo 12 köt. 3 frt 60 kr. — Margit királyné, 6 köt. 1 frt 80 kr. — A mousoreani hölgy 8 köt. 2 frt 40 kr. — A negyvenötök, 8 köt. 2 frt 40 kr. — A három testőr 6 kötet, 1 frt 80 kr. — Husz év múlva, 8 köt. 2 frt 40 kr. — Bragelonne gróf, 18 köt. 5 frt 40 kr. — Minden regény külön is kapható. Kimerítő könyvjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve.

Budapest,

IV. egyetem-utca 2. sz. a.

Dobrowsky és Franke

könyvkereskedése.

Kopaszság

és a hajszülés és a pikkely képződés ellen a naponta beérkező hálal- és köszönet-iratok szerint legjobban használható a **TANIN-OLAJ**

Dr. Moras-tól.

Tekintetes Füst József gyógyszerész urnak Prágában.

Soknemű gyógyszerek nem voltak képesek a hajvesztéstől meggyógyítani, míg orvosom ajánlatára a dr. Moras-féle **tanin-olaj**at megkísértem, igen rövid idő alatt ezen bajomtól megszabadított. Erdem szerint ezennel a nyilvánosság útján e kitűnő készítményt megdicsérem, és készítőjének köszönetemet kifejezem.

Prága, 1877. február hó 10-én.

Kinsley.

Tisztelt gyógyszerész ur!

En sem mulasztatom a dr. Moras-féle **tanin-olaj** érdeme szerint a nyilvánosság útján megdicsérni, mivel engem nem csak a hajvesztés és a pikkelyképzéstől mentett meg, hanem új és tömört hajnövést is idézett elő.

Bécs.

Andrássy.

Tisztelt gyógyszerész ur!

A kopaszság ellen a legjobban használ a dr. Moras-féle Tanin-olaj. Kérem sziveskedjék még egy nagy üveggel küldeni. Tisztelettel

Prága. **Jeremiasch,** cs. k. törvényszéki tanácsos.

Kapható üvegenként 1 és 2 frtjával **Török József** gyógyszerész urnál, Budapesten, király-utca.

